

Andreas Emmerich prezidanto de GEA

Andreas Emmerich estis elektata prezidanto de Germana Esperanto-Asocio dum la Germana Esperanto-Kongreso 2001 en Ludwigshafen. Por la legantoj de *Esperanto aktuell* li donis intervjuon al la redaktoro Alfred Schubert.

Kiamaniere aspektas tute normala labortago de la prezidanto de la plej granda Esperanto-asocio en Germanio? Kion vi faris hodiaŭ?

La unua “punkto de tagordo” estis mia malgranda filino. Mi okupiĝis pri ŝi dum mia edzino faris prizorgojn. Poste mi aranĝis kelkajn malgrandajn aferojn en mia hejma oficejo – parte esperantaj kaj parte profesiaj.

Kion vi faras profesie?

Mi havas instituton, kie infanoj kaj junuloj, kiuj havas problemojn en la ŝtataj lernejoj, ricevas helpon per kromlecionoj.

Interesa laboro – rakontu pli pri via labortago.

Poste mi veturis al Michelstadt, kie situas unu de la kvar filioj de mia instituto. Mi mem gvidas tiun filion. Posttagmeze mi kontrolis la funkcion de la filio kaj parolis kun lernantoj, iliaj gepatroj kaj kun kelkaj instruistoj.

Ĉu vi ankaŭ mem instruas?

Jes. Mi ankaŭ mem instruas. Sed nur malofte – pro manko de tempo. Gvidi la entreprenon postulas vere sufiĉe da tempo.

Ĉu hodiaŭ estis normala tago? Aŭ ĉu morgaŭ estos tute alia?

Estis pli malpli normala tago. Morgaŭ mi unue faros kelkajn prizorgojn, kaj poste mi denove laboros en Michelstadt. Posttagmeze mi veturos al Bochum, kie postmorgaŭ okazos kunsido de kolegoj. Mi partoprenos kiel membro de la estraro de nia faka asocio.

Al tute alia temo: Kiamaniere vi eksciis pri Esperanto kaj kiam vi komencis lerni ĝin?

Mia instruisto pri la angla lingvo

informis min pri Esperanto kiam mi estis 15-jara. Li sciis, ke mi interesiĝas pri lingvoj, kaj donis al mi la unuan volumon de *Esperanto programita*. Li nur diris: “Jen, rigardu, tio povus esti interesa por vi.” Kaj la lingvo ne nur interesis min – ĝi fascinis min! Scivoleme mi komencis lerni.

Kaj kio sekvis? Kia estis via “esperanta kariero”?

Komence mi aktivis en la Esperanto-grupo de Darmstadt, kies prezidanto mi estis dum kelkaj jaroj. Niaj ĉefaj aranĝoj estis vojaĝoj al la ĝemelurboj de Darmstadt, plej ofte al Alkmaar (Nederlando) kaj Troyes (Francio).

Kompreneble mi gvidis kursojn kaj organizis la lokan klubon, do nenio speciala, simple la normala kluba vivo. Sed mi ankaŭ rememoras, ke ni iam surscenigis la teatraĵon “La arkitekto kaj imperiestro de Asirio” de Arrabal, fare de franca trupo. Tio estis certe kulmino de mia laboro en Darmstadt, pri kio mi ankoraŭ fieras.

Post mia foriro de Darmstadt mi aktivis malpli dum kelkaj jaroj, pro personaj kialoj – mi devis finstudi kaj komencis mian entreprenon.

Nur meze de la 90aj jaroj mi denove aktivis: Mi partoprenis la GEK en Freital apud Dresdeno en la jaro 1997. Mian unuan UK mi partoprenis en Montpeliero en 1998. Poste mi komencis miajn studojn pri interlingvistiko ĉe Ilona Koutny en Poznan.

Kiam vi partoprenis vian unuan aranĝon eksterlande?

Mia unua vojaĝo eksterlanden per Esperanto estis vojaĝo al Troyes, supozeble en la jaro 1983. Mi renkontis konatajn esperantistojn tie, inter ili Guy Dauphin, Maurice Merger, kiu jam antaŭ multaj jaroj mortis, kaj Eugène DeZilah.

Kion vi travivis en Esperantio? Ĉu estis neforgeseble belaj okazaĵoj?

La plimulto de tiuj aferoj devas resti sub la vualo de la diskreteco – finfine mi estas feliĉa edzo ... Mi nur volas menciigi, ke mi konatiĝis kun mia edzino per Esperanto. Tiun grandiozan okazaĵon Esperanto ebligis al mi.

Kion vi farus, se vi havus tute liberan jaron?

Facila demando. Nur eblas unu respondo: Mi ekirus al granda sencela vojaĝo tra la tuta Eŭropo.

Kaj kion vi dezirus, se la bona feino promesus al vi plenumi la tri dezirojn?

Nu bone: La konsilaj libroj de la serio „Kion fari, se la bona feino venas“ rekomendas unue peti saĝecon, ĉar tio estas la nura ebleco bone utiligi la duan kaj trian dezirojn. Sed mi simple dezirus: Daŭran sanecon por mia familio kaj mi dum la venontaj cent jaroj kaj daŭre plenan monujon. Tio certe sufiĉus. Kaj eble ankoraŭ unu aferon: Koni la tutan Esperanto-literaturon, tio estus bona!

Literaturo – kion vi momente legas?

Mi kontrollegas la Esperantan version de “La Mastro de la Ringoj” de Tolkien. Tio estas samtempe devo kaj plezuro, ĉar kvankam mi konas la romanon tre bone, ĉiufoje mi ĝuas ĝin.

Mia literatura intereso estas vasta kampo, kaj kompreneble mi legas ĉefe en la germana. Lastatempe mi legis plurajn ĉefverkojn de Henry Miller, ankaŭ “Neue Vahr Süd” de Sven Regner. En Esperanto antaŭ nelonge mi legis “La Ŝtona Urbo” de Anna Löwenstein. Tiu libro tre plaĉis al mi.

Vi certe ankaŭ ŝatas vojaĝi, se vi ne havas tute liberan jaron. Kien gvidos vin via venonta vogaĵo?

Nenio speciala. Mi intencas vogaĝi al la Provenco dum Pasko. Jam ofte mi estis tie, sed nun dum pluraj jaroj ne; kaj mia edzino ne konas tiun regionon, do mi volas montri ĝin al ŝi. Mi klopodas pasigi almenaŭ unu ferion en Francujo dum jaro, por ne perdi mian scipovon de la franca, por aĉeti vinon kaj por ĝui la kuirarton. Lastan paskon ni veturis ĝis la Bordoza regiono.

Finfine: Kion vi deziras al la legantoj de *Esperanto aktuell* por la nova jaro?

Malfacile – mi ja ne konas ĉiun persone! Do, la kutiman: Saĝecon, sanecon, feliĉon!